

(Kort bemærkning).

Hans Engell (KF):

Jeg betragter hr. Jes Lundes spørgsmål som hypotetisk, for jeg går ud fra, at den regering, der ønsker et flertal for sin finanslov, og som ønsker en fast aftale, også er en regering, der lytter til, hvilke budskaber der kommer fra oppositionen.

Vi har tilkendegivet, at vi under alle omstændigheder ved tredjebehandlingen stemmer for finansloven. Vi har også sagt, at det for regeringen er det sikreste, at den baserer sig på et fast flertal, og med til de drøftelser hører efter vores opfattelse også en drøftelse om de grønne afgifter, og jeg har sagt, at det i forhold til os vil være en særdeles uvenlig handling, hvis man på et så vigtigt område slutter en aftale med SF og Enhedslisten uden at drøfte det spørgsmål med de partier, man i øvrigt ønsker at basere sin økonomiske politik på.

Holger K. Nielsen (SF):

Venstre gik kraftigt frem ved folketingsvalget, og valget var i den forstand et skridt til højre. Men valget blev også et nederlag for KVZ-alternativet.

For første gang gik De Konservative og Venstre sammen med Fremskridtspartiet ud til vælgerne og sagde: Giv os et flertal, og vi vil gennemføre en klart højreorienteret politik med privatiseringer, genindførelse af skattemæssige privilegier, stramninger af udlændingepolitikken og en fordelingspolitik til fordel for de velstillede.

Vælgernes svar var klart: Nej tak! Vælgerne sagde også nej tak til en fortsættelse af den tidligere flertalsregering.

Vi står derfor i dag med en mindretalsregering, der har et uhyre svagt parlamentarisk grundlag. Den har ikke et flertal bag sig. Den kunne kun dannes, fordi SF og Enhedslisten tilkendegav, at vi ikke vil møde regeringen med et mistillidsvotum her ved åbningsdebatten.

Regeringen er svag, ja, men det giver til gengæld også gode muligheder for et samarbejde med partierne i Folketinget. I den forstand var det ganske logisk, at statsministerens åbningstale var så upræcis og præget af overskrifter, som tilfældet var.

SF's melding er, at vi vil påvirke regeringens politik maksimalt. Vi vil bruge den styrke, vi har, til at trække regeringen til venstre. Vi vil arbejde for, at hensynet til de arbejdsløse og til de svageste i samfundet får en mere fremtrædende plads. Vi vil arbejde for, at der tages et større

hensyn til naturen og til miljøet i den måde, vi indretter samfundet på. Vi vil arbejde for, at almindelige mennesker får en større indflydelse på deres hverdag – at demokratiet udvides.

Kan Danmark trækkes i en mere social, en mere grøn og en mere demokratisk retning, så rækker vi hånden frem til samarbejde. Men det skal også understreges, at vi ikke er en del af regeringens parlamentariske grundlag, vi er ikke noget sikkerhedsnet, og vi føler ingen forpligtelse til at støtte regeringen. I det omfang regeringens forslag trækker i den rigtige retning, vil vi stemme for, ellers ikke. Hvis der gennemføres overgreb over for de arbejdsløse, vil vi gå imod, hvis der gennemføres asociale nedskæringer, vil vi gå imod, hvis den grønne politik reduceres til uforpligtende skåltaler, vil vi gå imod. I de tilfælde vil man se SF i opposition, og vi vil til stadighed fremdrage konkrete problemer og kritisere de urimeligheder, som ligger i det nuværende samfund.

SF er et venstrefløjsparti, der slås for fundamentale ændringer i den måde, samfundet fungerer på. Men vi er også et parti, der arbejder for her og nu-reformer.

I den forstand er vi et parti, hvor rød-grønne stemmer arbejder. Det har været nævnt i pressen, at regeringen udelukkende vil administrere, at den vil tage det stille og roligt og ellers ikke gennemføre de store ting. En sådan indstilling vil vi advare imod.

Vi står faktisk over for nogle problemer, der betyder, at vi er nødt til at tage stilling på en måde, der rækker ud over den næste finanslov. De globale problemer med vores miljø og de globale uligheder udgør samlet et kompleks, som nødvendiggør en anden vækstmodel end den, vi er vant til.

Det er simpelt hen ikke i længden holdbart, at 20 pct. af Jordens befolkning – de rigeste 20 pct. – står for 80 pct. af energiforbruget. Hvis ulandene nåede det samme energiforbrug og den samme materielle vækst som vi, så ville det få uoverskuelige økologiske konsekvenser.

Vi er derfor nødt til at diskutere en gennemgribende omstilling af produktion og forbrug hos os selv, og her er regeringen helt uklar. På den ene side er der ansatser til en mere offensiv grøn linje med et styrket Energi- og Miljøministerium og med en række gode overskrifter. På den anden side er den generelle økonomiske politik fortsat helt traditionel.

Ifølge finansredegørelsen regner regeringen med, at der indtil år 2000 kan skabes omkring